

den derved Folk ind, at den garanterer for dette Institut, og derfor tror den ærede Taler, at det skulde se ud, som om Staten garanterede for de Brandforsikringsforeninger, som den godkjendte. Dette mener jeg rigtignok ogsaa er en vigtig Tankegang. Regjeringen har siden 1850 godkendt flere nye Kreditforeninger; men er der Noget, der anlager, at man kan gaa op i Finansministeriet og faae sine Kreditforeningsobligationer eller Koupons betalte, naar en saadan Forening falder? Jeg tror, at en saadan Godkjendelse opfattes og forstaaes af fornuftige Mennesker saaledes, som Loven virkelig er given, og jeg mener derfor ikke, at en Godkjendelse af Brandforeninger kan anses for i høiere Grad at paabyrde Staten Garantien end Godkjendelsen af andre Associationer i offentlige Diemed. Ligesom den offentlige Kredit er et Gode, hvorom Staten gjennem sin Regjering værger, saaledes tror jeg ogsaa, at naar man tager Sagen historisk, er det nødvendigt, at der finder en Godkjendelse af de private Brandforeninger Eted. Det ærede Medlem var jo vel egentlig heller ikke principielt imod en saadan Godkjendelse; men dersom han nu accepterer, at et Forslag, der indeholder Bestemmelser derom, i sit Væsen er rigtigt, saa forekommer det mig ogsaa, at man maa se ud over de mulig uheldige Følger, som en saadan Godkjendelse maaske kunde føre med sig. Ganske vist have ikke alle Kreditforeninger staaet deres Prøve; men desuagtet er dog Regjeringens Sanction eller Stadfæstelse af den Slags Indretninger et nødvendigt og efter min Anskuelse i det Hele et særdeles gavnligt Forhold. Hvis jeg har forstaaet den ærede Taler rigtig, saa mente han, at der kunde stables en Del nye Embedsmænd ved saadanne private Foreninger. Sa, det beror jo paa Stifternes og Interessenternes frie Mening, hvor mange Embedsmænd de ville ansætte, og hvorledes de ville lønne dem; men jeg kan dog ikke formene, at der derved skulde ansføres Noget i Lovudkastet. Hvorledes slige Foreninger ere ordnede i Udlandet, skal jeg ikke kunne sige, og jeg tror heller ikke, at det er nødvendigt videre at gaa ind derpaa. Tanken i dette Lovforslag er kun den at stille de private Brandforeninger, som Regjeringen anser for at være stiftede paa en forsvaerlig Maade, omtrent lige med den nu bestaaende større Forening for Landbygninger. Denne Forening har efter den historiske Udvikling beholdt forskellige Forrettigheeder, og det kan ikke være Meningen at ville befjære disse. Overhovedet har jeg ikke den Hensigt at optræde kritiserende lige over for den almindelige Brandforsikringsforening; dens Stilling og Virksomhed vedkommer slet ikke den foreliggende Sag, og jeg skal derfor ogsaa holde den aldeles udenfor. Sagen er, at denne Forening har visse Rettigheder og dertil knyttede Forpligtelser, der ere af den Betskaffenhed, at naar en privat Forening skal konkurrere med den, saa maa

den udrustes omtrent med de samme Rettigheder og følgerig ogsaa omtrent med de samme Forpligtelser. Nu sagde den ærede Taler, at Loven af 1870 paabyrde denne Forening at være aaben for alle Bygninger, saa at den altsaa har en vanskeliggere Stilling. Sa, men dette gaar dog ikke videre, end at der i den samme Lov siges, at gjennem Vedtagten kan der træffes nærmere Bestemmelser om, hvad der som Bygningstilbehør kan føres optaget under Forsikringen, hvilke Bygninger der paa Grund af deres Bemyttelse undtages sesvis kan udelukkes af Forsikringen, samt hvorledes der bliver at forholde med Hensyn til Bygningens Udskættelse af Forsikringen eller Nedsettelse af de indtegnede Forsikringssummer paa Grund af Bygningenes brandfarlige Indretning, mangelfulde Vedligeholdelse eller lignende Tilfælde. Altsaa giver Loven Udgang til gjennem Vedtagten at indskrænke den frie Udgang til at faae forsikret i den større Forening. Om nu Vedtagten har gjort flere eller færre Undtagelser, skal jeg ikke indlade mig paa, men det forekommer mig, at man langt fra er i Stand til at faae alle Bygninger indtegnede, og jeg tror derfor ikke, at det kan siges, at denne Forening er forpligtet til at tage hvilken som helst Bygning op i sin Forsikring. Den ærede Taler bemærkede endvidere, at det ikke var nok, at der var — jeg veed ikke nøie, hvilket Udtryk han brugte, men i Lovforslaget staaer der: „anmeldt“ til Forsikring, og det er det samme Ord, der er brugt i Lovudkastet af 1859. Det forekommer mig nu, at det mellem alvorlige Mænd maatte være at forudsætte, at naar der har meldt sig Forsikringer til 5 Millioner, det da er den virkelige Hensigt at stifte en saadan Forening, og at det ikke kan formodes, at der sker Tegninger i millionvis aldeles paa Skjæmt i en eller anden letfindig eller maaske endog uredelig Hensigt. Jeg gaar derfor ud fra, at en Anmeldelse af 5 Millioner maa betyde, at der er Interessenter, som ville ind i denne Forening med dette Beløb, naar det ellers er dem muligt at komme derind. Dersom man nu vil sige: Førend Ministeren godkjenner en saadan Forening, skal det være bevist for ham, at der af den almindelige Landbygningernes Brandforsikringsforening er udtraadt Interessenter med 5 Millioner, og først, naar det bevises, at en saadan Udtrædelse er sket, maa Ministeren godkende Foreningen, saa vil dette dog omtrent være det Samme som at negte Foreningens Stiftelse. Hvis disse 5 Millioner dannes af mindre Landeieendomsbesiddere, hvis Forsikringer hver for sig i det Høieste neppe kunne antages at gaa ud over 15—16,000 Rd., saa vil en saadan Forenings Stiftelse blive — jeg gjentager det — omtrent en Umulighed under denne Forudsætning. Vil man derimod indskrænke Betingelserne og sige: Foreningen kan faae Godkjendelse, naar der foreligger Oplysninger om, at der kan blive tegnet for 5 Mil-